

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí v Bratislave 10. februára 2010 prejednal odvolanie krajského prokurátora a obžalovaného **M. P.** proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25. septembra 2008, sp. zn. 4T 7/05, a rozhodol

t a k t o :

Na základe § 263 ods. 1 písm. b/ zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej Tr. por.), z dôvodov § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušuje napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vracia krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd uznal obžalovaného **M. P.** vinným z prípravy na trestný čin vraždy podľa § 7 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. j/ zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej Tr. zák.) na tom skutkovom základe, že

od presne nezisteného dňa v mesiaci júl 2005 do 22. júla 2005 v reštaurácii D. na L. a jej okolí opakovane nahováral D. K., aby za odmenu 400 000 Sk, 25% podiel v reštaurácii D. a osobné motorové vozidlo zn. VW Golf ev. č. X., ktoré používal R. J. si zadovážil strelnú zbraň a touto v priestoroch neobývaného rodinného domu na S. usmrtil R. J. preto, aby získal jeho podiel v reštaurácii D., nakoľko sú spoločníkmi spoločnosti J., ktorá túto reštauráciu prevádzkuje a tiež, aby sa zmocnil elektronického tovaru v hodnote asi 100 000 Sk, ktorý bol v reštaurácii uložený a ktorý pochádzal zo zrušenej záložne, ktorú od neho odkúpil M. D. a potom, aby v presne neurčenom čase rovnakým spôsobom usmrtil aj M. D. preto, aby tento zmiznutie R. J. nezistil a jeho nezvestnosť neoznámil.

Keď D. K. predstieral, že si už zadovážil strelnú zbraň, obžalovaný P. pod zámienkou, že pomôže previesť a predat' veci zo zrušenej záložne v záložni jeho známeho v G. a súčasne v priebehu jazdy do G., by mohli v Š. obhliadnuť dom, ktorý by mohli spolu výhodne kúpiť a následne so ziskom predat', vylákal poškodeného R. J. na cestu do Š., kde boli pri rodinnom dome na S. zadržaní políciou.

Uložil mu za to trest odňatia slobody (osem) rokov a na jeho výkon tohto zaradil do druhej nápravno výchovnej skupiny.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie krajský prokurátor a obžalovaný.

Krajský prokurátor v písomných dôvodoch odvolania namietal správnosť rozhodnutia o treste. Použitie zmierňovacieho ustanovenia § 40 ods. 2 Trestného zákona považuje za neopodstatnené a trest uložený obžalovanému v trvaní osem rokov považuje za neprimerane nízky. Má za to, že i keď obžalovaný sa dopustil trestného činu vraždy v štádiu prípravy, závažnosť a povaha jeho konania je tak vysoká, že vylučuje aplikáciu zmierňovacieho ustanovenia. Keďže obžalovaný pripravoval vraždu dvoch osôb a motivačným pozadím jeho konania bola zisťnosť, je toho názoru, že použitie ustanovenia § 40 ods. 2 Trestného zákona vylučuje ustanovenie § 88 Tr. zák.

Navrhoval preto zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obžalovanému M. P. uložiť trest odňatia slobody na dolnej hranici základnej trestnej sadzby trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona so zaradením pre výkon tohto trestu do druhej nápravno-výchovnej skupiny.

Obžalovaný M. P. v písomných dôvodoch odvolania v podstate poukazoval na to, že pri nezmenenom skutkovom stave oproti predchádzajúcemu oslobodzujúcemu rozsudku, teraz ho súd prvého stupňa uznal vinným. Napadnutý rozsudok nepovažuje za správny.

Navrhoval preto zrušiť napadnutý rozsudok a jeho spod obžaloby krajského prokurátora oslobodiť.

Na podklade týchto odvolaní a po zistení, že neprichádza do úvahy rozhodnutie podľa § 253 Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 254 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré odvolaniami neboli vytýkané a zistil nasledovné.

Podľa § 2 ods. 5 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy, nečakajúc na návrh strán. Priznanie obvineného nezavaruje orgány činné v trestnom konaní povinnosti preskúmať všetky okolnosti prípadu.

Podľa § 2 ods. 6 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Z obsahu spisu je zrejmé, že krajský súd síce vykonal dokazovanie v rozsahu naznačenom v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. apríla 2008, sp. zn. 3 To 54/2008, ale napriek tomu nepostupoval dôsledne podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení. Rozsudok vydal na podklade neúplne zisteného skutkového stavu, čím takto vlastne rozhodol predčasne.

Zistenie skutočného stavu veci totiž vyžaduje nielen to, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť, ale vyžaduje aj to, aby všetky, vo veci vykonané dôkazy v jednotlivostiach, a tiež aj v ich súhrne, súd správne zhodnotil.

Krajský súd vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie a v rámci tohto po jeho zhodnotení, neuveril obhajobe obžalovaného M. P., že žalovaný skutok nespáchal. Vinu obžalovaného založil hlavne na výpovedi svedka D. K. a čiastočne aj svedkov R. J. a E. J., ako aj na záveroch doplneného znaleckého dokazovania znalcami Kriministického a expertízneho ústavu PZ Bratislava ohľadne autentičnosti zvukového záznamu zo dňa 21. júla 2005. Tento záver prijal krajský súd i napriek tomu, že vo výpovediach uvádzaných svedkov existujú závažné rozpory o podstatných skutočnostiach, ktoré zatiaľ ničím neboli odstránené.

Svedok D. K. bol v štádiu prípravného konania vypočutý niekoľko krát. Vo výpovedi zo dňa 21. júla 2005 po tom, ako prípad ohlásili spoločne s R. J. na policajnej stanici na Z. doslova uvádza „...Pár dní na to mi J. priniesol diktafón, nakoľko mi neveril a povedal mi, že aby som pre neho nahral rozhovor medzi mnou a P. o jeho likvidácii. Ten rozhovor som nahral a diktafón som odovzdal naspäť J...“ Vo výpovedi zo dňa 27. júla 2005 na otázku obhajcu na aké technické zariadenie nahrával rozhovor medzi ním a obžalovaným doslova uviedol „...na zariadenia, ktoré mi poskytla polícia...“. Uvedený rozpor vo výpovediach krajský súd neodstránil a ani sa ho nepokúšal odstrániť.

Bude úlohou krajského súdu opätovne vypočuť na hlavnom pojednávaní svedka D. K. k okolnostiam vyššie uvádzaným a v ďalšom postupovať podľa § 211 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku.

K uvedeným okolnostiam bude potrebné vypočuť na hlavnom pojednávaní aj svedka R. J. s tým, aby rozviedol, kedy a kde dal svedkovi K. zariadenie na odposluch, aby popísal, akého druhu a odkiaľ toto zariadenie mal. Jeho výsluch bude treba zamerať aj na objasnenie toho, v akom časovom intervale po tom, ako sa dozvedel o príprave jeho vraždy, odišiel spolu s K. oznámiť prípad na uvedenú policajnú stanicu a aby rozviedol akou formou a čo bolo podstatou oznámenia o trestnom čine.

Zároveň bude potrebné vyžiadať a k spisu pripojiť spomínané oznámenie o trestnom čine uvedeného služobného miesta polície.

Za účelom odstránenia rozporov vo výpovediach bude potrebné vyslúchnuť na hlavnom pojednávaní aj svedka E. Ď. s cieľom zistiť, či telefonicky volal R. J. na stretnutie s D. K. Vo výpovedi zo dňa 29. septembra 2005 totiž doslova tvrdí „...ja som mu povedal, že R. J. má práve každú chvíľu prísť za mnou. Bola to náhoda, že práve v ten deň, mi mal J. priniesť nejaké papiere...Zhruba o 10 minút došiel J...“ Na hlavnom pojednávaní však svedok tvrdí, že J. na stretnutie s K. zavolať.

Vo vzťahu k výpovediam uvedených svedkov bude musieť mať krajský súd na zreteli, že pri hodnotení výpovedí svedka, ktorý o rozhodných skutočnostiach nevypovedal vždy rovnako, je súd povinný zaoberať sa všetkými jeho výpovedami a zdôvodniť, prečo svoje rozhodnutie opiera len o niektorú z rozdielnych výpovedí.

V nadväznosti na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky podotýka, že vo všeobecnosti vina obžalovaného musí byť preukázaná jedine na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. S týmto sa ale krajský súd náležite nevyporiadal vo vzťahu k dôkaznému prostriedku „použitie informočno-technických prostriedkov“ a nezaoberal sa tým, či dôkaz vo forme odposluchu bol vôbec dôkaz získaný zákonným spôsobom.

Podľa § 89 ods. 2 prvá veta Trestného poriadku za dôkaz môže poslúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo bolo získané zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov.

V preskúvanom prípade **bolo trestné stíhanie začaté** uznesením vyšetrovateľa PZ **dňa 19. júla 2005**. O deň na to, t.j. 20. júla 2005 podľa listinného dôkazu v spise sa nachádzajúceho, **vyšetrovateľ** oddelenia vyšetrovania Odboru Bratislava ÚBOK P PZ **požiadal Krajský súd v Bratislave** o vydanie príkazu na odposluch. **Sudca Krajského súdu v Bratislave dňa 20. júla 2005 vydal podľa § 88e ods. 1, ods. 2, ods. 4, ods. 5 Trestného poriadku príkaz na vyhotovenie obrazových, zvukových alebo iných záznamov týkajúcich sa M. P.** na dobu od 20. júla 2005 do 23. júla 2005.

Podľa § 88e ods. 2 Tr. por. príkaz na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo iných záznamov vydáva písomne pred začatím trestného stíhania a **v prípravnom konaní sudca na návrh prokurátora**, v konaní pred súdom aj bez takého návrhu sudca alebo predsedu senátu.

Novela Trestného poriadku síce zákonom číslo 422/2002 Z.z. v ustanovení § 26a Trestného poriadku stanovila osobitnú príslušnosť súdu na vydanie príkazu na niektoré úkony pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní, avšak neskôr zákon č. 166/2003 Z.z. o ochrane súkromia s účinnosťou od 1. júla 2004, nanovo vymedzil príslušnosť súdu, a to konkrétne krajského súdu.

Pri skúmaní otázky príslušnosti súdu na vydanie príkazu nemožno preto obísť posledne uvádzaný zákon, pretože práve tento zákon zrejme založil príslušnosť krajského súdu v tejto sfére v ustanovení § 4a len na stav pred začatím trestného stíhania.

Z tohto pohľadu bude potrebné, aby krajský súd skúmal a ustálil, či dôkaz získaný dôkazným prostriedkom vo forme informačno-technického prostriedku dňa 20. júla 2005 bol získaný zákonným spôsobom a či ho vydal zákonný sudca. Obdobný postup sa vzťahuje aj na príkaz vydaný sudcom Krajského sudu v Bratislave dňa 20. júla 2005 na sledovanie M. P..

V naznačených súvislostiach bude potrebné požiadať od Krajského súdu v Bratislave správu o tom, na podnet koho sudca Krajského súdu v Bratislave vydal vyššie citované príkazy.

Po vykonaní vyššie naznačeného dokazovania, prípadne i ďalšieho potreba ktorého vyvstane z priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní, bude úlohou krajského súdu

všetky vo veci vykonané dôkazy starostlivo vyhodnotiť postupom uvedeným v § 2 ods. 6 Trestného poriadku a len potom vo veci zákonne a spravodlivo rozhodnúť.

S ohľadom na spôsob súčasného rozhodnutia v preskúmvanej trestnej veci, Najvyšší súd Slovenskej republiky nezaujíma právny názor k dôvodom odvolania krajského prokurátora.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 10. februára 2010

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.

predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Štefan Sekelský

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová